અધ્યાય ૯
શ્રી સર્વજ્ઞ સાઈનાથ

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્‌ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

ગયા અધ્યાયને અંતે કહ્યું તેમ વિદાયવેળા બાબાની થયેલી આજ્ઞાનું પાલન કરનાર કેમ સુખી થતા અને ઉલ્લંઘન કરનાર કેવા હેરાન થતા તે વાતનાં થોડાં દૃષ્ટાંતો વિસ્તારથી આપી બીજી વાતો પણ આ અધ્યાયમાં વર્ણવું છું.

શિરડીયાત્રા : શિરડીયાત્રાની એક ખાસ ખૂબી એ હતી કે બાબાની રજા વિના કોઈ શિરડી છોડી શકતું નહિ. રજા વિના જનારના માથે વણકલ્પેલાં દુઃખ આવી પડતાં હતાં. એ જ રીતે બાબા જેમને શિરડી છોડી જવાની આજ્ઞા કરતા તેઓ એક ઘડી પણ શિરડીમાં ટકી શકતા નહિ. વિદાયની રજા લેનાર ભક્તને બાબા ચોક્કસ સૂચના દેતા હતા, જેનો અમલ દરેકને અવશ્ય કરવો પડતો હતો. એ આજ્ઞાની અવજ્ઞા કરી જનાર (અર્થાત્ બાબાની સૂચના વિરુદ્ધ વર્તનારા) એક અગર બીજા અકસ્માતનો ભોગ બન્યા વિના રહ્યા નથી. હવે તેનાં થોડાં દૃષ્ટાંત જોઈએ.

તાત્યા કોટે પાટીલ : એક વાર તાત્યા કોટે હટાણું કરવા ટાંગામાં કોપરગાવ જતો હતો. તેણે મસીદમાં એકદમ આવી બાબાને નમન કરીને કહ્યું કે 'હું હટાણું કરવા કોપરગાવ જાઉં છું.'' બાબા બોલ્યા, 'ઉતાવળો થા ના. થોડી વાર થોભી જા. ભલે બજાર ઊઠી જતી. શિરડીમાંથી બહાર નીકળીશ નહિ.'' એ છતાં જવા માટેની તેની આતુરતા જોઈ બાબાએ કહ્યું, 'તો છેવટે શામાને સાથે તેડતો જજે.'' પણ તાત્યા તો આ સૂચના પણ અવગણીને એકદમ ટાંગો હંકારી ગયો. તાજો જ ત્રણસો રૂપિયાનો એક ઘોડો તેણે ખરીદેલો. તે ભારે તોફાની હતો. માર્ગમાં સાઈલના પછી ભયંકર ઝડપથી તે

દોડવા લાગ્યો. તેથી કેડે આંચકો લાગવાથી તે નીચે પડ્યો. તાત્યાને બહુ વાગ્યું તો નહિ પણ તે દિવસથી શ્રી સાઈબાબાની આજ્ઞા માથે ચડાવવાનું કદી ભૂલ્યા નથી. બીજું એક વાર કોલ્હાપુર ગામ જતાં જ્યારે બાબાની આજ્ઞા અવગણી હતી ત્યારે પણ તેમને આવો જ અકસ્માત નડ્યો હતો.

યુરોપિયન ગૃહસ્થ : નાનાસાહેબ ચાંદોરકરનો ભલામણપત્ર લઈને એક યુરોપિયન ગૃહસ્થ કોઈ હેતુસર શિરડી આવેલો ત્યારે બહાર તંબૂ ઠોકીને તેમાં સુખપૂર્વક ઉતર્યો હતો. મસીદમાં જઈ બાબાને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરી તેમના હાથને ચુમવાની તેની ઇચ્છા હતી. તેણે મસીદમાં પ્રવેશવા ત્રણ વાર પ્રયત્ન કર્યો પણ બાબાએ તે નિષ્ફળ બનાવ્યો અને છેવટે આંગણમાં બેસીને પોતાનાં દર્શન કરવા બાબાએ તેને આજ્ઞા કરી. તેથી નારાજ થઈ એકદમ શિરડી છોડીને ઉપડી જવાનો મનસૂબો કરી તેણે બાબાને સલામ કરી બાબાની વિદાય માટે રજા માગી. ત્યારે બાબાએ તેને કહ્યું: 'કાલે જજે. ઉતાવળો થા મા.' લોકોએ પણ બાબાની આજ્ઞા માનવાની વાત કહી પણ ટાંગામાં બેસી શિરડી છોડી ગયો. પ્રથમ તો ઘોડા ઠીક દોડતા હતા. પણ સાઈલના કૂવા પાસે એક સાઇકલ સામી મળી. તેને જોતાં જ ઘોડા ભડક્યા અને ખૂબ વેગપૂર્વક દોડ્યા. એથી ટાંગો ઊંધો વળ્યો. પેલો ગૃહસ્થ હેઠો પડ્યો અને થોડેક સુધી ઘસડાયો. માણસોએ આવી તેને છૂટો તો કર્યો પણ થયેલી ઇજાની સારવાર માટે તેને કોપરગામની હૉસ્પિટલમાં કેટલોક સમય રોકાવું પડ્યું હતું. આવા અનુભવ ઘણાને થયા છે. તેથી લોકોએ મનમાં ચોક્કસ ગાંઠ જ વાળી હતી કે બાબાની આજ્ઞા કે સૂચનાની અવગણના કરનારા એક કે બીજા અકસ્માતનો ભોગ બન્યા વિના રહેતા નથી અને તેમની આજ્ઞા માથે ચડાવનારા સલામત અને સુખી થાય છે.

ભિક્ષાની આવશ્યકતા : હવે આપણે ભિક્ષાની કથા કહીશું. કેટલાક લોકોના મનમાં એવો પ્રશ્ન ઊઠે છે કે બાબા આવા મહાપુરુષ–ભગવાન જ હતા તો પછી જીવનભર તેમણે ભિક્ષા શા વાસ્તે માગી હતી ? આ પ્રશ્નનો વિચારીને ઉત્તર આપી શકાય : ૧) ભિક્ષા પર નિર્વાહ કરવાનો જેમને અધિકાર છે એવા લાયક પુરુષો કોણ ગણાય ? આપણાં શાસ્ત્રો તો કહે છે કે જેમણે ત્રણ

એષણાઃ ૧) પુત્રેષણા, ૨) વિત્તેષણા, ૩) લોકેષણાનો ત્યાગ કર્યો છે, તેમને જ આ અધિકાર છે. તેથી જ સંન્યાસીઓને ભિક્ષા પર નિર્વાહ કરવાનો અધિકાર છે અને તેમને ભોજન દેવાનો ધર્મ ગૃહસ્થીના માથે છે. સાઈબાબા ગૃહસ્થ નહોતા તેમજ વાનપ્રસ્થ પણ નહોતા. તે તો બ્રહ્મચારી સંન્યાસી હતા. બાળવયથી જ તે સંન્યાસી હતા. પોતે દઢપણે માનતા હતા કે આ વિશ્વ મારું ઘર છે અને એ પોતે જ વિશ્વંભર વાસુદેવ નિત્ય બ્રહ્મ છે. તેથી તેમને ભિક્ષાનો પૂરો અધિકાર હતો. ૨) હવે બીજુ દષ્ટિબિંદુ પાંચ પાપ તથા તેનાં પ્રાયશ્ચિત્ત શાસ્ત્રમાં કહ્યાં છે. દરેક જણ જાણે છે કે નિત્ય ભોજન તૈયાર કરતાં ગૃહસ્થીને પાંચ કર્મ કરવાં પડે છેઃ ૧) બાંડણિયો, ૨) ઘંટી, ૩) પણિયારું, ૪) સાવરણી, ૫) ચૂલો. આ દરેક કર્મમાં જીવજંતુની હિંસા થાય છે. તેથી ગૃહસ્થી નિત્ય પાપભાગી બને છે. એ પાપની નિવત્તિ-પ્રાયશ્ચિત્ત માટે આપણાં શાસ્ત્રોએ પાંચ યજ્ઞ બતાવ્યા છે : ૧) બ્રહ્મયજ્ઞ-વેદાધ્યયન, ૨) પિતૃયજ્ઞ, ૩) દેવયજ્ઞ, ૪) ભૂતયજ્ઞ, ૫) મનુષ્ય (અતિથિ)યજ્ઞ. શાસ્ત્રોએ બતાવેલા આ યજ્ઞો જો બરાબર થાય તો જ માનસિક પવિત્રતા આવે છે. તેથી જ્ઞાન તથા આત્મનિરીક્ષણ સહજસાધ્ય બને છે. આ દષ્ટિએ બાબા નિત્ય લોકોને ઘેર ઘેર ફરીને તેમના ધર્મની યાદ દેવડાવતા હતા અને લોકો પણ ઘેરબેઠાં જ બાબા પાસેથી આ વસ્તુનો લાભ મેળવવા ભાગ્યશાળી થતા હતા.

ભકતોના અનુભવ : હવે બીજી રસભરી કથા કહીએ. ભગવાન શ્રીકૃષ્ણે ગીતામાં કહ્યું છે કે''જે કોઈ મને ભક્તિપૂર્વક પત્ર-પુષ્પ-ફળ-જળ અર્પણ કરે છે તે પુણ્યવંત પુરુષની આ પવિત્ર વસ્તુઓ હું સ્વીકારું છું.'' સાઈબાબાનો ભક્ત, બાબાને આવી કોઈ વસ્તુ અર્પણ કરવાનો સાચો સંકલ્પ કરીને પછી ભૂલી જતો તો બાબા પોતે તેને અગર તેના મિત્રને તે યાદ દેવડાવતા હતા અને તેની બાધા પૂરી કરાવતા હતા. પોતે તેનો સ્વીકાર કરી આશીર્વાદ આપતા હતા, જેનાં થોડાં દષ્ટાંત જોઈએ.

તર્ખડ પિતાપુત્ર : રામચંદ્ર આત્મારામ ઊર્ફે બાબાસાહેબ તર્ખડ પ્રથમ પ્રાર્થના-સમાજિસ્ટ હતા. પછી તે બાબાના પરમ ભક્ત બન્યા. તે બાંદ્રા-મુંબઈમાં રહેતા હતા. તેમની પત્ની તથા પુત્ર પણ બાબાનાં ભક્ત બની બાબા

પર ખૂબ ભાવ રાખતા હતા. એક વાર મે-વૅકેશનમાં આ તર્ખડપુત્ર તથા તેની માતાએ શિરડી જઈને આખું વૅકેશન ત્યાં જ રહેવું એમ નક્કી કર્યું પણ પુત્રના મનમાં થયું કે જો હું બાંદ્રાથી શિરડી જઈશ તો મારા પિતા પ્રાર્થના-પૂજન નહિ કરે. તેથી તેના પિતાએ સોગન ખાઈને કહ્યુંઃ 'હું બાબાનું પૂજન કરીશ.' તેથી માતાને ગયાં એક શુક્રવારે સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરીને તર્ખડ બોલ્યાઃ ''હે બાબા, જેવું પૂજન મારો પુત્ર આપનું કરે છે તેવી જ પૂજા હું પણ કરવા માગું છું. પણ તેની પૂજનની વિધિની મને કશી ખબર નથી. માટે માફ કરશો.'' એમ કહી તેમણે પૂજા કરી અને નૈવેદ્યમાં થોડા સાકરના ગાંગડા ધર્યા અને જમતી વેળા એ પ્રસાદ બધાને વહેંચી દીધો.

બીજે દહાડે અને રવિવારે પણ એમ જ પૂજા કરી. પણ સોમવારથી તર્ખડને નોકરી પર જવાનું હતું. પૂરી ખાતરી હતી. બીજે દિવસે મંગળવારે પણ નિયમ મુજબ તેમણે પૂજા કરી અને નોકરી પર સવારે ગયા. બપોરે ઘેર આવી જમવા બેઠા ત્યારે જોયું તો ભાણામાં નિત્યની જેમ સાકરના ગાંગડાનો પ્રસાદ નહોતો. રસોઇયાને પૂછ્યું તો તેણે કહ્યું કે 'આજે તમે સાકરનું નૈવેદ્ય જ ધર્યું નથી. પૂજનમાં નૈવેદ્ય ધરાવવાનું જ તમે ભૂલી ગયા છો.' એથી તર્ખડે ઊઠી છબી પાસે જઈ સાષ્ટાંગ દંડવત્પ્રણામ કરી ક્ષમા માંગી અને સાથે બાબાને ઠપકો આપતા હોય તેમ કહ્યું કે 'આપ એક રસમ પૂરતું આ પૂજનક્રિયાનું માર્ગદર્શન મને કેમ દેતા નથી ?' એ પછી આ સર્વ હકીકતનો એક પત્ર તેણે શિરડી, પુત્ર પર લખ્યો અને એ પત્ર બાબાને ચરણે ધરી ભૂલ માટે બાબાની ક્ષમા માગવા સારુ પુત્રને લખી દીધું. આમ મંગળવારે બપોરે આ સર્વ બીના બાંદ્રામાં બની.

એ જ વખતે અહીં શિરડીમાં બપોરની આરતીની તૈયારી કરતા હતા ત્યાં જ બાબાએ શ્રીમતી તર્ખડને કહ્યું ''મા, હું તારે બાંદ્રાના ઘરે ભોજન સારુ ગયો હતો. પણ બારણે તાળું હતું. છતાં ગમે તેમ કરી હું ઘરમાં તો પેઠો પણ ભાઈએ (તર્ખડે) મારા માટે કંઈ ખાવાનું રાખ્યું નહોતું. તેથી મારે ભૂખ્યા જ પાછા આવવું પડ્યું.'' શ્રીમતી તર્ખડ આ વાતનો અર્થ કંઈ સમજ્યાં નહિ. પણ પાસે બેઠેલો પુત્ર બધું સમજી ગયો કે ઘેર બાંદ્રે પૂજનમાં કંઈક ગડબડ થયેલી

છે. તેથી તેણે ઘેર જવા સારું બાબાની રજા માગી. બાબાએ ના પાડી અને શિરડી જ રહીને પૂજન કરવાની આજ્ઞા કરી. તેથી પિતા પર કાગળ લખી શિરડીમાં બાબા પાસે થયેલી બધી વાત બાંદ્રા લખી મોકલી અને પૂજનમાં કશી ગફલત ન કરવા વિનંતી કરી.

આમ આ બંને પત્રો સામ-સામા એક જ દિવસે લખાયા અને દરેકને બીજે દહાડે એ પત્ર મળ્યા. આ અજાયબીભરી હકીકત જાણીને સૌ ભારે અચંબો પામ્યા.

શ્રીમતી તર્ખડ : હવે શ્રીમતી તર્ખડના પોતાના અનુભવની એક વાત કહું છું. એક વાર તેણે નૈવેદ્યમાં ત્રણ વસ્તુ ધરાવવાનો સંકલ્પ કર્યો :

૧. રીંગણાનું ભરતું ૨. રીંગણાના તળેલા કાપ ૩. લાડુ. બાબાએ તે સર્વનો કેવા પ્રેમથી સ્વીકાર કર્યો હતો તે સાંભળો.

બાંદ્રાના બાબાના પરમ ભક્ત શ્રી રઘુવીર ભાસ્કર પુરંદરે સહકુટુંબ શિરડી જતા હતા. શ્રીમતી તર્ખડે શ્રીમતી પુરંદરેને ઘેર જઈ બે રીંગણ આપ્યાં ને કહ્યું, ‘‘તમે શિરડી જાઓ છો તો આ એક રીંગણાનું ભરતું બનાવજો અને બીજા રીંગણાના કાપ કરીને તળીને બાબાને નૈવેદ્યમાં ધરજો.’’ શ્રીમતી પુરંદરે શિરડી પહોંચી એક રીંગણાનું ભરતું બનાવી રકાબી લઈ મસીદમાં ગયાં. તે વખતે બાબા ભોજન કરવા બેસવાની તૈયારીમાં જ હતા. બાબાએ રકાબી લીધી. તેમણે એ સ્વાદદાર ભરતું સર્વને વહેંચી દીધું અને પછી કહ્યું: ‘હવે મારે રીંગણાના કાપ જોઈએ છે. તેથી એક જણે રાધાકૃષ્ણમાઈ પાસે જઈ બાબા કાપ મંગાવે છે એમ કહ્યું. માતાજી આશ્ચર્ય પામ્યાં કે આ ઋતુ કંઈ રીંગણાની નથી છતાં કાપ કેમ મંગાવ્યા હશે ? રીંગણાં લાવવાં ક્યાંથી ? તેથી આજે રીંગણાનું ભરતું કોણ લાવ્યું હતું તેની તપાસ કરી ત્યારે શ્રીમતી પુરંદરેએ તે ધરાવ્યું હતું એમ ખબર પડી અને વધુ તપાસ કરતાં માલૂમ પડ્યું કે તેમને આ ભરતા જોડે કાપ પણ નૈવેદ્યમાં ધરવાનું કામ શ્રીમતી તર્ખડેએ સોપ્યું હતું. એથી જ બાબાએ આ કાપની માંગણી કરી હતી. આમ બાબાની સર્વજ્ઞતાની આ વાત સાંભળી બધાં વિસ્મય પામ્યાં.

સને ૧૯૧૫ ના ડિસેમ્બર માસમાં બાંદ્રાના શ્રી ગોવિંદ બાળારામ માનકરને પોતાના પિતાનું શ્રાદ્ધ શિરડી જઈને કરવાનું મન થયું. તેથી નીકળતાં અગાઉ તે શ્રી તર્ખડને મળ્યો. તે વખતે પણ બાબા સારું કંઈક નૈવેદ્ય મોકલવાની શ્રીમતી તર્ખડને ઇચ્છા થઈ. ઘરમાં ખૂબ તપાસ કરી પણ પૂજનમાં ધરેલા પેંડા સિવાય કોઈ વસ્તુ તેને હાથ લાગી નહિ. તેથી એ પેંડા જ તેને આપ્યા ને બાબા તેનો જરૂર સ્વીકાર કરશે એમ સંકલ્પ કર્યો. આ ગોવિંદને તો પિતાના મૃત્યુનો શોક હતો છતાં બાબા પરની ભારે પ્રેમભક્તિને લીધે આ પેંડા તો શિરડી લેતો ગયો. પણ બાબાનાં દર્શન કરવા તે મસીદમાં ગયો ત્યારે પોતાની જોડે એ પેંડા લેવાનું ભૂલી ગયો હતો. પણ બાબા તો તેની જ રાહ જોતા હતા. દર્શન કરી તે ઉતારે ગયો અને ફરીથી બપોરે મસીદમાં ગયો ત્યારે પણ પેંડા લઈ જવાનું ભૂલી ગયો અને ખાલી હાથે ગયો. હવે બાબાની ધીરજ ખૂટી. તેથી તરત જ બાબાએ તેને પૂછ્યું : ‘‘તું મારા માટે શું લાવ્યો છે ?’’ તેણે કહ્યું: ‘‘કંઈ નહિ, બાબા.’’ ત્યારે બાબાએ યાદ આપી સીધો જ પ્રશ્ન કર્યો કે ‘‘તું અહીં આવવા નીકળ્યો ત્યારે તર્ખડમાજીએ મારા માટે કંઈ મીઠાઈ મોકલી નથી ?’’ એ સાંભળતાં જ તેને પેલા પેંડા યાદ આવ્યા. તેથી તે શરમાયો અને બાબાની ક્ષમા માગી ઉતારા પર જઈ પેંડા લઈ આવી બાબાને આપ્યા. બાબાએ પેંડા હાથમાં લેતાં જ એ પેંડાના ટુકડા મોઢામાં મૂકી ગળે ઊતારી ગયા. આમ શ્રી સર્વજ્ઞ બાબાએ શ્રીમતી તર્ખડની ભક્તિની કદર કરી તેની ભેટનો સ્વીકાર કર્યો. ‘‘કોઈ પણ માણસનો મારા પર જે ભાવ હોય તે હું અવશ્ય સ્વીકારું છું.’’ ગીતા (૪૧૧) એ પ્રભુકથન બાબાએ દૃષ્ટાંત વડે સાબિત કર્યું.

બાબા ધરાઈને કેમ ખવડાવતા ? એક વખત શ્રીમતી તર્ખડ શિરડી એક મકાનમાં રહેતાં હતાં. બપોરે જમવાનું તૈયાર કરી નાખ્યું. પીરસ્યું તેવો જ એક ભૂખ્યો કૂતરો આવી ત્યાં રડવા લાગ્યો. શ્રીમતી તર્ખડે ઊઠીને રોટલાનું ચોથીલું તેને નાખ્યું. કૂતરો આનંદથી તે ખાઈ ગયો. સાંજના તે મસીદમાં ગયાં અને નમસ્કાર કરીને બેઠાં ત્યારે બાબાએ તેમને કહ્યું: ‘‘માજી, આજે તમે મને ધરાઈને ખવડાવ્યું છે. મારા દુ:ખી પ્રાણને તમે સંતોષ્યા છે. સદા આમ જ કરજો. એથી તમારું કલ્યાણ થશે. આ મસીદમાં બેસીને હું જૂઠું બોલતો નથી.

તમે આમ જ મારા પર દયા કરજો. પ્રથમ ભૂખ્યાને રોટલો જમાડી પછી જ આરોગજો. આ વસ્તુ બરાબર યાદ રાખજો.'' પ્રથમ તો બાબાએ આ બધું શું કહ્યું તે જ એ સમજ્યાં નહિ. તેથી તેમણે તો ઉત્તર દીધો,''બાબા, હું આપને શું જમાડવાની હતી ? હું પોતે જ બીજાને ઘેર રહીને પૈસા આપી વીશીમાં જમું છું.'' ત્યારે બાબાએ ઉત્તર દીધો : ''આજે તમે ભાવથી દીધેલો રોટલો ખાઈને મારું પેટ ભર્યું છે. મને હજુ એના ઓડકાર આવે છે. તમે ભાણા પર બેસતાં હતાં ત્યારે જે રડતા ભૂખ્યા કૂતરાને ઊઠીને તમે જે પ્રમાણે જમાડ્યું તે અને તેની જેમ બિલાડાં-કૂતરાં-ગાય-માખી-મચ્છર એ સર્વ પ્રાણીઓ પણ મારાં જ રૂપ છે.એ સર્વ રૂપે હું રમણ કરું છું. જેઓ મને આ સર્વ પ્રાણીમાં જુએ છે તેઓ જ મને બહુ વહાલાં છે. માટે દ્વૈતભાવ તજીને આજે જેમ તમે મારી સેવા કરી છે તેવી જ સેવા સદા કરતાં રહેજો.'' અમૃત જેવી આ મીઠી વાતનો રસ પીતાં પીતાં શ્રીમતી તર્ખડની આંખમાંથી હર્ષનાં આંસુ વહેવા લાગ્યાં. તેમનો કંઠ ભરાઈ આવ્યો અને આનંદની સીમા રહી નહિ.

સાર : આ અધ્યાયનો સાર એ છે કે સર્વ પ્રાણીમાં મારું-પ્રભુનું દર્શન કરો. ઉપનિષદ, ગીતાજી, ભાગવત-એ સર્વ ગ્રંથોએ ભગવાનના દિવ્યસ્વરૂપનું દર્શન સર્વ પ્રાણીઓમાં કરવાનું કહ્યું છે. આ અધ્યાયમાં સંતે આપેલાં દૃષ્ટાંત વડે તેમજ એવાં બીજાં અસંખ્ય દૃષ્ટાંત દ્વારા બાબાએ ઉપનિષદ્‌ના શિક્ષણનો અમલ કેમ કરવો તે બરાબર આપણને સમજાવ્યું છે.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજ્જનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે
શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે 'શ્રી સર્વજ્ઞ સાઈનાથ'
નામ નવમો અધ્યાય: સંપૂર્ણ ।
શ્રી સદ્‌ગુરુ સાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।